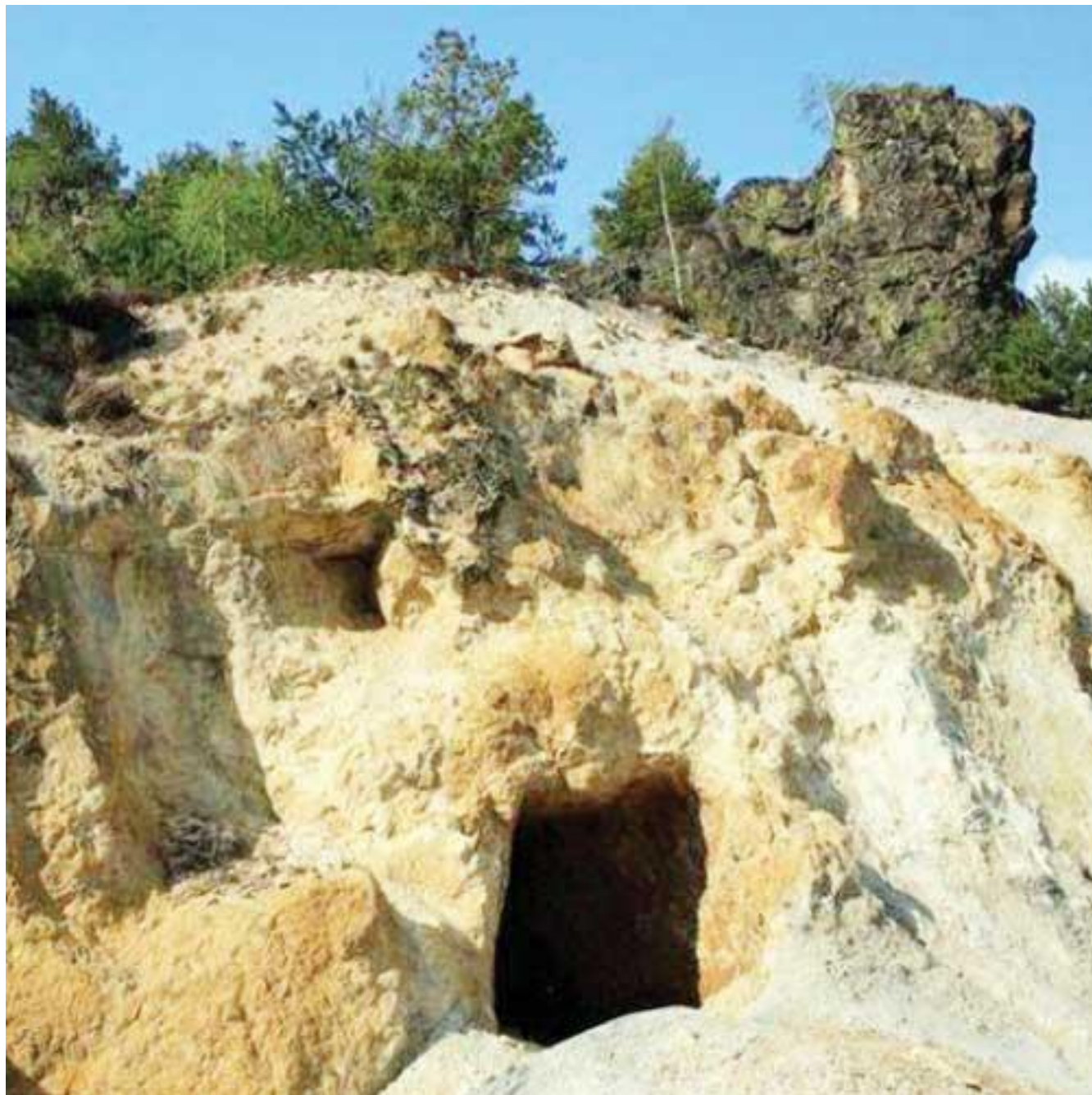

EXTRATERESTRII PRINTRE NOI

Dumnezeii de ieri, extraterestrii de azi?

Orasul subteran al zeilor din Rosia Montana

De Gabriela Dobrescu [18/10/2013](#)

La începutul anilor 1990, subsolul din zona Carpaților Occidentali a fost sondat de un satelit rusesc, care căuta situri antice și preistorice. Cu această ocazie, s-

a descoperit un imens oraș subteran, întins pe o suprafață de peste două sute de kilometri pătrați, foarte bogat în aur.

În zona numită Vârtoape din Munții Orăștiei, pe o suprafață de aproximativ patru kilometri pătrați există șaptezeci și cinci de gropi conice, de diferite dimensiuni (unele cu diametre de până la șaptezeci de metri), din care pleacă mai multe tuneluri către munții din apropiere (unul ajungând chiar sub sanctuarele din Sarmizegetusa Regia, fiind probabil cel prin care armata lui Decebal a plecat din calea romanilor, traversând munții în două zile).

În zona Vârtoape, aparatele au detectat foarte multe incinte paralelipipedice care comunică între ele, precum camerele unei locuințe, multe dintre ele comunicând cu platoul de deasupra prin drumuri antice. În această zonă și în imediata apropiere se află vestigiile cele mai impresionante ale complexului, inclusiv sanctuare făcute din andezit (piatră pe care astăzi o putem tăia doar cu

diamantul), construcții cu o vechime mult mai mare decât cele de la Sarmizegetusa, acolo aflându-se centrul mega-orașului pre-dacic.

Acest oraș subteran se întinde nu numai sub Sarmizegetusa Regia, ci și sub Simeria (locul de origine al sumerienilor), Tărtăria (unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume), Deva (zona din care au plecat arienii în Asia) și Roșia Montană. În Pergamentul Secret, Radu Cinamar vorbea despre un tunel foarte lung sub munții Orăștiei, la capătul căruia s-ar afla o cameră imensă din aur pur, în care s-au descoperit o lumină albastră stranie și șapte scaune capabile să susțină umanoizi de aproape trei metri înălțime.

Referiri la acest oraș subteran se întâlnesc și în poveștile grecilor antici, care spun că în ținutul arimilor (adică în aceeași zonă) locuia în vremurile de demult gigantul Typhon, bine ascuns sub pământ, închis acolo de către Zeus.

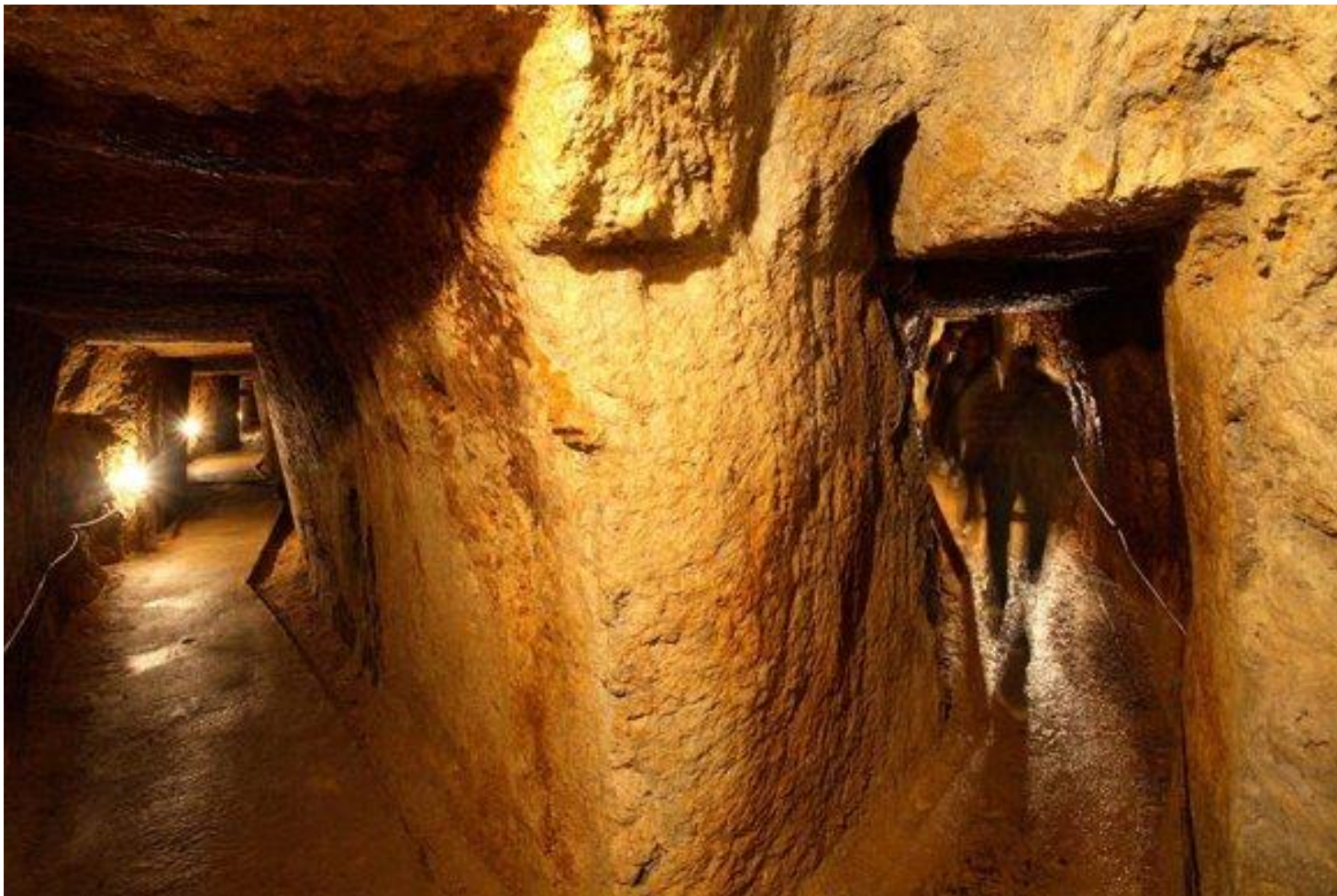
În Teogonia, Hesiod scria că în țara Arima trăia Echidna, o creatură jumătate nimfă și jumătate șarpe, ce locuia într-o peșteră adâncă, făcută de zei, ce seamănă cu un palat strălucitor, de unde păzea întreg ținutul. De altfel, grecii antici considerau că în subsolul Carpaților Occidentali se afla Tartarul, lumea subterană în care au fost închiși titanii, primii zei, probabil fiind vorba despre acest uriaș oraș subteran.

S-a descoperit și că nu doar sub Munții Apuseni, ci sub întregul lanț Carpatic de pe teritoriul țării noastre, există o rețea întreagă de tuneluri, despre care legendele dacice susțin că au fost construite de zeul Zamolxis pentru a proteja ținutul și poporul dac. Iar Roșia Montană se pare că reprezintă intrarea principală în acest oraș subteran al zeilor.

În luna februarie a anului 2012, o echipă româno-canadiană de geologi urmărea rămășițele filonului de aur la una dintre galeriile săpate de agatârși în urmă cu 5.500 de ani la Roșia Montană. Atunci, echipa a făcut aparent din întâmplare o descoperire colosală, ce ar putea modifica istoria omenirii dacă s-ar face publică.

Geologii români și canadieni au descoperit la baza galeriei cavernecapătul dreptunghiular al unei lespezi aurii, care nu părea a fi o rocă naturală. După prelevarea unei mostre, rezultatele de laborator au arătat că era vorba despre o piatră compozită, obținută după o tehnologie imposibil de reprodus în condițiile

științei actuale, compusă din 15% praf de granit, 30% wolfram și 55% pulbere de aur de 50 de karate.

În luna aprilie, în timpul discuțiilor purtate cu ușile închise la Ministerul Minelor, Petrolului și Geologiei, canadienii au cerut ca această descoperire să nu fie făcută publică iar galeria să fie închisă urgent. Românii au fost de acord cu păstrarea secretului, însă au insistat să continue cercetările și să trimită acolo o echipă de arheologi.

Zona a fost închisă imediat cu sârmă ghimpată și pusă sub pază. De la începutul lunii mai până pe 23 iunie s-au derulat în secret săpăturile în jurul lespezii. Măsurătorile au stabilit faptul că aceasta, perfect șlefuită, cântărea aproximativ 1.700 de tone (cu 100 de tone mai mult decât cea de la Baalbek, în

Liban), avea o lungime de 12 metri, o lățime de 6 metri și o înălțime de 3 metri, iar aurul din ea reprezenta 935 de tone, de 150 de ori mai mult decât tot aurul extras la Roșia Montană de daci, romani, austro-ungari și români la un loc.

Într-un final, lespeda a fost segmentată în 80 de calupuri egale, încărcată în containere și transportată noaptea, sub escortă militară, spre o destinație necunoscută. Din anumite informații reiese că fragmentele au ajuns la Combinatul Siderurgic din Galați, unde au fost topite și transformate în lingouri de aur și wolfram, despre care nu se știe unde au fost depozitate.

Un lucrător care a participat la dezmembrarea lepezii susține că un bătrân arheolog de prestigiu, ce avea o cicatrice în colțul ochiului stâng, a realizat un set de fotografii, care au fost date spre studiu unui paleolingvist, ce a atras

atunci atenția autorităților că Ispedeia are o valoare istorică și culturală inestimabilă nu doar pentru români, ci pentru întreaga omenire.

Ca argument, în respectivele fotografii se poate observa că întreaga suprafață a lespezii era acoperită de o scriere în basorelief de culoare verde smarald, total necunoscută, posibil pelasgă. Cu toate acestea, autoritățile române au ignorat atenționările paleolingvistului și au dispus tăierea și topirea lespezii, urmând ca, după vânzarea aurului, să primească 19,31% din câștig, conform înțelegerii cu partea canadiană.

Bătrânul arheolog, care a ales să-și păstreze ascunsă identitatea, a declarat presei la vremea respectivă: „Lucrurile însă au devenit de-a dreptul uluitoare atunci când la ridicarea lespezii s-a putut observa un soi de puț cu diametrul de 4 metri, în interiorul căruia cobora o scară elicoidală, ale cărei trepte erau săpate în pereții puțului, de parcă fuseseră tăiate cu laserul. Din interiorul puțului emana o lumină lăptoasă, violacee.

Deși cei câțiva lucrători, geologi și arheologi care au fost martori la ridicarea lepezii și-au revenit după o vreme din uimire, în afara paleolingvistului care s-a precipitat ca un apucat pe scări în jos, nimeni n-a mai avut curajul să coboare ca să vadă ceea ce se afla în puț, iar a doua zi era deja prea târziu.

Am așteptat cu toții ca paleolingvistul să apară, dar el nu s-a mai ridicat la suprafață. Peste noapte, SRI-ul și armata au acoperit cu scânduri intrarea în puțul care ducea spre interiorul muntelui, au turnat ciment și au sigilat-o. A doua zi a fost închisă gura puțului exterior, precum și intrarea în galeria săpată în vremuri imemorabile de agatârși.

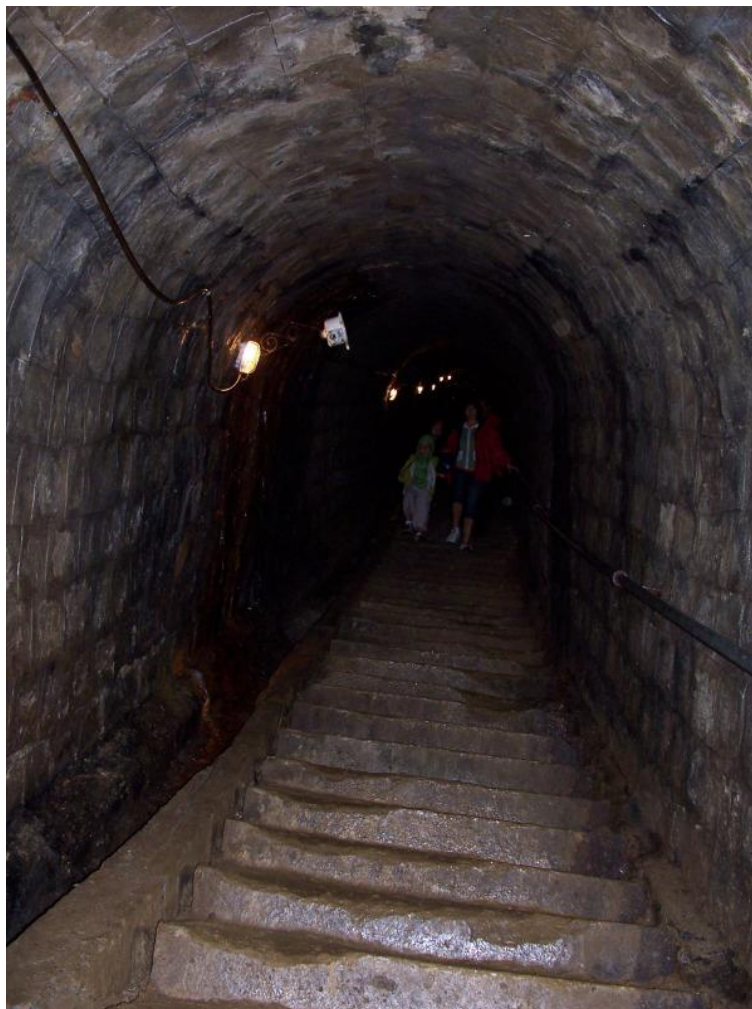
Tot a doua zi, eu, dimpreună cu toți martorii care au asistat la prelevarea lepezii și la descoperirea puțului din adâncul minei, precum și cei care au participat la ștergerea urmelor, am fost puși să semnăm niște documente care garantau păstrarea «secretului de stat» și am plecat cu toții, speriați, înapoi pe la casele noastre”. La sediile Ministerului Minelor, Petrolului și Geologiei și al Institutului de Arheologie din București, nimeni nu știe nimic, domnind peste toți o tăcere ca de mormânt.

Există voci care susțin că persoane sus-puse de la Guvern au mușamalizat afacerea și că bancherii elvețieni își freacă mâinile satisfăcuți. Ultima dată când s-a mai putut discuta cu bătrânul arheolog și cu lucrătorul martor a fost pe 28 iulie 2012, cei doi dispărând apoi fără urmă.

Galeria unde a fost descoperită lespedeza, aflată pe Valea Cornei, sub satul Cornea de la Roșia Montană, a fost supranumită Galeria Hiperboreeană. Ea a mai fost cercetată în 1976 și, după o descoperire uluitoare, a fost sigilată de

către Securitate. Dintre cei care au participat atunci la săpături, doar patru persoane mai sunt astăzi în viață. Trei dintre ei refuză să-și amintească întâmplarea de acum 37 de ani, doar unul dintre ei, Ion Moiş, fost șef de echipă, a acceptat să rupă tăcerea.

Iată ce a povestit el Presei: *„Poate că n-ar trebui să zic nimic, că doară am jurat la comuniști, dar eu mă trag de fel din Albac, chiar din neamul de moți al lui Avram Iancu, așa că nu pot să tac. Uite cum a fost: În iarna lu' 76, am fost chemat de inginerul șef și am primit dispoziție să redeschid, să consolidez și să electrific vechea galerie 13, rămasă închisă încă de pe vremea austro-ungarilor, urmând ca după consolidare să vină doi tovarăși geologi să prospecteze.*

Galeria era veche, rămasă așa neexploată încă de pe vremea agatârșilor, care la vremea aceea scoteau din ea și prelucrau aurul și argintul pentru daci, iar filonul fusese epuizat cu multe secole înainte să ajungă romanii stăpâni pe minele de aur, sau Alburnus Maior cum spuneau ei. E drept că se văd urme de căutare și din partea romanilor, dar e limpede că s-au lămurit repede și au abandonat.

Lucrările de consolidare și electrificare au durat până în vara lui '76 și am avut niște probleme cu golirea de apă a unei părți a galeriei care se inundase. Atât valvele din mină, cât și electrovalvele de la pompe ne-au fost de mare ajutor. Tot atunci am găsit și un os spălat de ape, așa de mare, cum nu mai văzusem niciodată.

După ce l-am arătat directorului minei, el l-a predat securistului Întreprinderii Miniere de Stat Roșia Montană, iar pe noi ne-a anchetat Procuratura vreo patru zile. Că unde era osul când l-am găsit? Că în ce poziție? Că cine a mai fost cu noi în mină? Că cine mai știe de existența lui?

Câți am intrat și câți am ieșit din șut în ziua aia? Mă rog, tot felul de întrebări, ca să ne sperie și să ne facă să tăcem. Am tăcut cu toții, iar după ce ne-au pus să semnăm declarațiile, ne-au trimis înapoi în galerie. Acasă n-am suflat o vorbă. Mi-era frică pentru ai mei. Când treaba noastră a fost terminată, au intrat în mină doi oameni de la București din care unul sigur era geolog. Ce au lucrat ei acolo nu știu, dar așa, ca la vreo săptămână, s-a prezentat un al treilea, unul foarte tânăr, cu o cicatrice la ochiul stâng, care a zis că e arheolog.

La două zile după el, a venit o echipă întreagă de civili dar și câțiva arheologi cu niște echipamente cam ciudate, împreună cu un echipaj de Miliție care a blocat accesul la galeria 13 și a început să ne controleze legitimațiile la poartă. După încă vreo lună jumate am fost chemați din nou, eu și ortacii mei, cei care ne-am ocupat de consolidări și care deja semnaserăm declarațiile, să cărăm sterilul din fundul galeriei 13 și să-l scoatem cu vagonetele afară din mină.

Atunci am văzut grozăvia. Arheologii scosese ră la iveală din stâncă un schelet uriaș, cam de 10 metri lungime, care zăcea pe o parte cu picioarele strânse. Osul pe care îl găsisem eu era legat cu o fundă roșie și de-abia atunci am văzut că era de fapt o vertebră. Mamă, da' ce vertebră! Civiii se foiau de colo-colo! Unii își notau câte ceva din ce ziceau arheologii, alții făceau poze cu blitzul.

Ziceau ceva de unu' Densușianu, apoi ceva de hiperboreeni, apoi unul a sărit cu gura mare că să-și vadă de treabă, că Densușianu era avocat, nu istoric, apoi a dat-o cu partidu' și cu securitatea. Altul, și ăsta era arheologul cel tânăr, că l-am recunoscut după cicatrice, a scăpat una cum că scheletul ăla era de hiperborean și că ar putea fi chiar strămoșul nostru! «Nu se poate tavorișce!

Ce hiperborean visezi!» – a răcnit rosia_montana_sechelet_29021600 la el unul gras în haină de piele și cu accent rusec! – «Omul se trage din maimuță! Unde ai mai pomenit tu maimuță de 10 metri? Gata! Scheletul ăsta pleacă la Moscova! la luați-l pă reacționarul' ăsta d-aici!». Atunci ne-a cuprins groaza pe toți. Doi gealați au sărit pe el, l-au legat și l-au târât afară din mină. «la hai! Strângeți, împachetați în lăzi și duceți totul la gară! Și dacă mai suflă vreunul vreo vorbă v-arunc kaghebeu-n ceafă!».

Tot pe noi a căzut măgăreața cu strânsul și cu căratul. S-a făcut dimineață când am terminat de împachetat, de cărat și urcat lăzile în tren. Dar nici pe noi nu ne-au lăsat să mai mergem acasă. Ne-au suit în două dube fără geamuri și ne-au dus undeva. Unde, nu știu. Dar știu că am mâncat bătaie și că m-au pus să semnez că n-am văzut și că nu cunosc nimic, că am un unchi legionar care e bandit și împușcă securiști prin munți și mi-au zis că dacă suflu vreo vorbă îmi saltă nevasta și copiii iar pe mine mă bagă în pușcărie. Am semnat și am tăcut, ce era să fac...

Nici cu ortacii mei n-am mai vorbit despre asta. Ceva de bine totuși mi s-a întâmplat după aceea. La o săptămână după ce m-am întors la mină, unul de-l aveam mereu coadă după mine când intram și ieșeam din șut a venit la birt și s-a așezat la masa mea. Cinstit să fiu, când l-am văzut, mi-a înghețat sângele în vine. «Uite loane, – mi-a zis – și eu sunt moț ca și tine. Și tot ca și la tine, neam de neamul meu au fost băieși la Roșia Montană. Am fost acolo când s-a descoperit scheletul uriașului. Acum e la Moscova.

Ca și tine, am fost și eu martor. Ia plicul ăsta și păstrează-l ca pe ochii din cap. Înăuntru ai poza. Să știi de la mine că acolo, în galerie, era scheletul unui dac, strămoș de-al nostru. Păstrează poza și arat-o nepoților tăi. Eu nu știu dacă scap, pentru că am fost iradiat. Pe voi v-au speriat bine, dar de noi, ăștia din securitate, care nu ne speriem așa de ușor, se descotorosesc altfel.

Nu te cunosc, nu mă cunoști. Nu ți-am dat nimic! Ai priceput?». «Da, am priceput!». S-a ridicat și a ieșit repede pe ușă. Doar două zile l-am mai văzut cum pășea ca o umbră în urma mea, apoi nu l-am mai văzut niciodată. În schimb, mai am poza cu hiperboreanul de la el'.

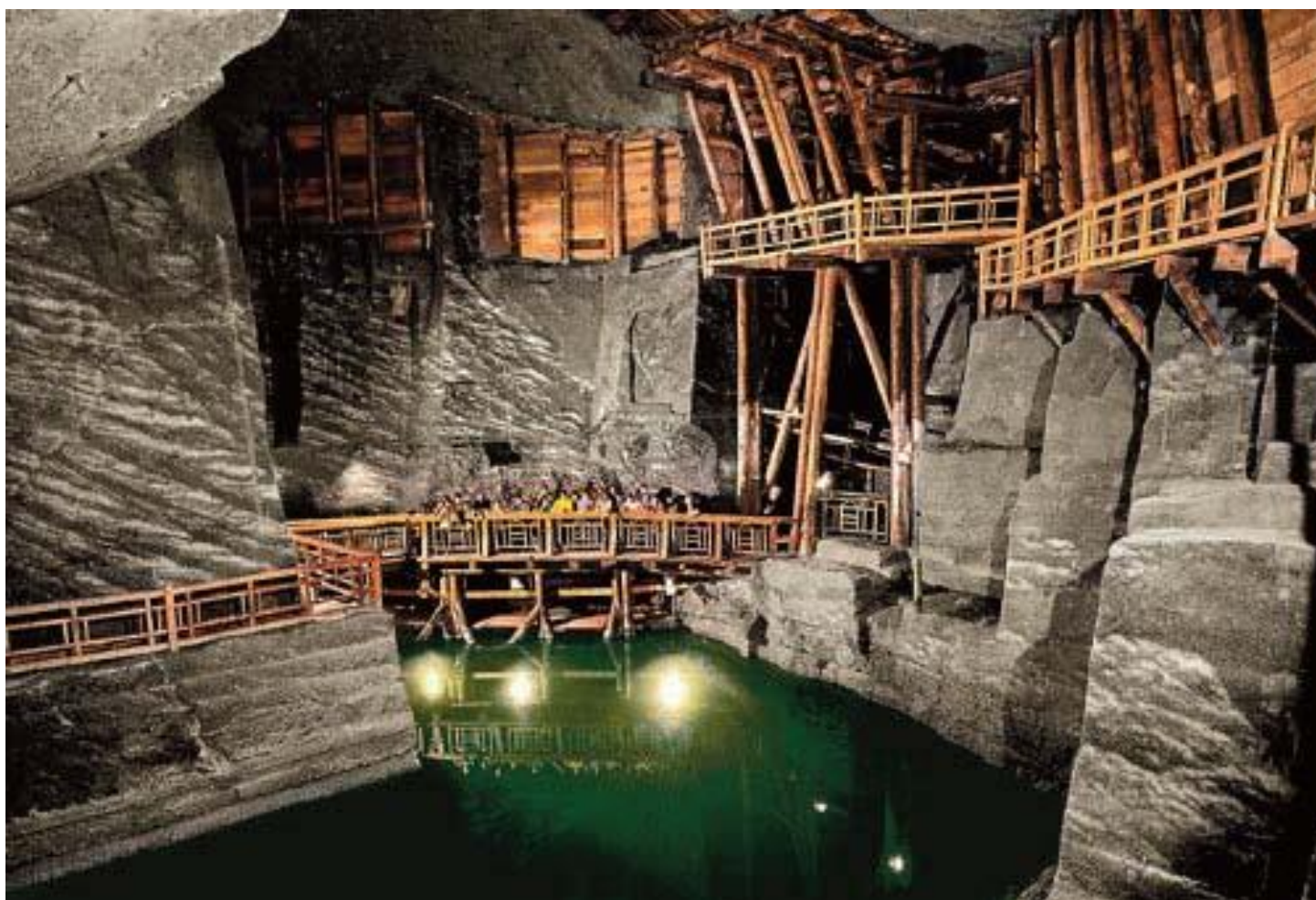

Așadar, deasupra lepezii extrase în 2012 se aflase cu 36 de ani în urmă scheletul uriașului, în Galeria 13 sau Galeria Hiperboreeană. Iar același arheolog cu cicatrice în colțul ochiului stâng a fost martorul ambelor descoperiri, din 1976 și 2012. La Roșia Montană se află intrarea în orașul subteran al zeilor, supranumit Tartar de către grecii antici.

Dacă în trecut secretele zeilor erau păzite întotdeauna de sfincși, creaturi mitice cu cap de Sfinxul-Rosiei-Montaneom, corp de leu, picioare de taur și aripi de vultur, și la Roșia Montană există unul aparent natural. Sfinxul Roșiei Montane este situat pe unul dintre cele mai înalte puncte ale Masivului Cârnic și are două capete: unul mare și încă unul mai mic, numit Sfinxișorul, deasupra celui mare.

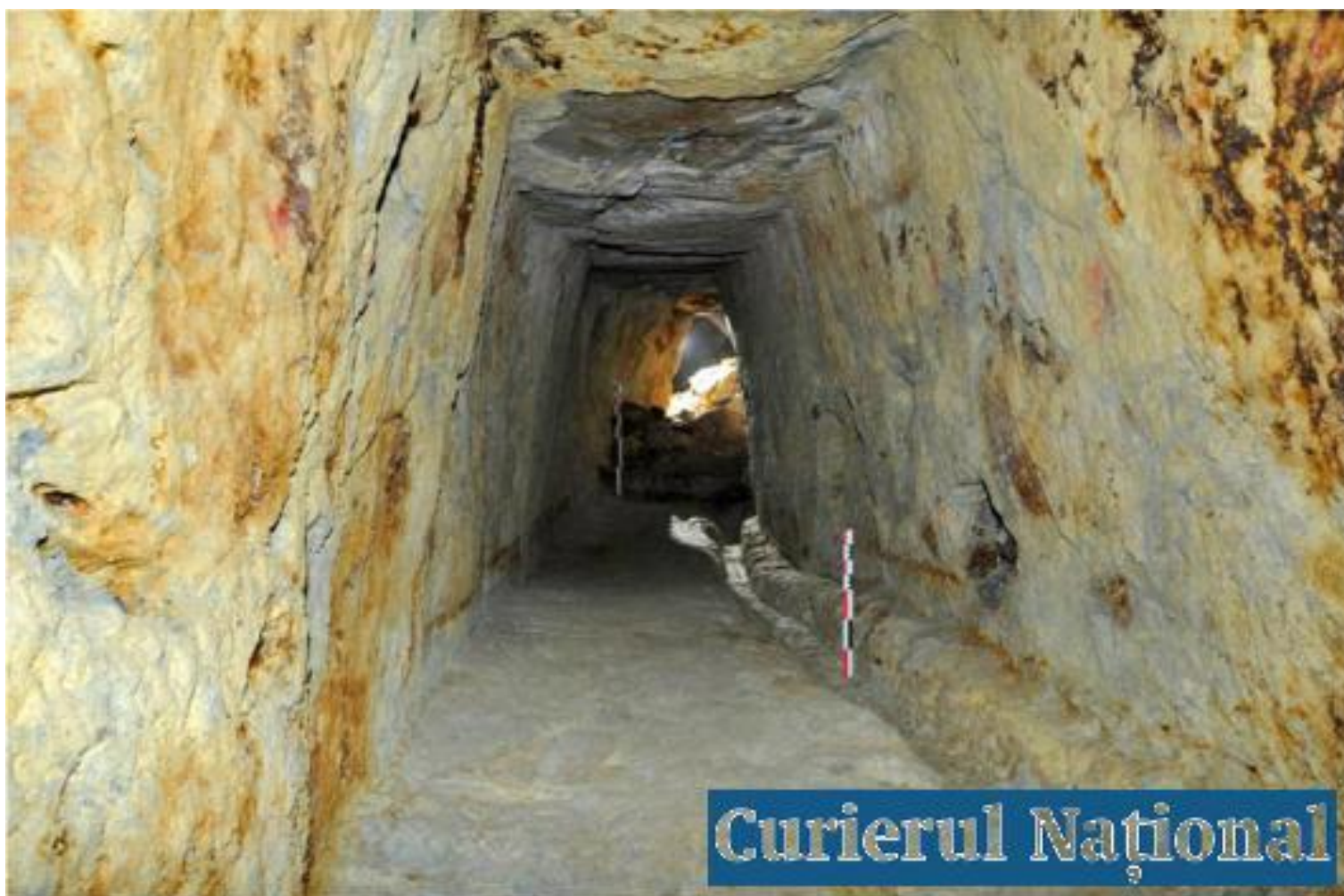
Unii localnici chiar susțin că evreii nu vor putea pune mâna pe aurul nostru atât timp cât Sfinxul va păzi Roșia Montană. E posibil ca acest oraș subteran al zeilor să fie adevărata țintă a miliardarilor evrei George Soros și Beny Steinmetz?

Am aflat deja că amândoi au investit sume colosale pentru a-și pune ghearele pe Roșia Montană, am văzut implicarea SRI-ului atât în povestea copilului ucis pe 2 septembrie, cât și în descoperirea din Galeria Hiperboreeană. Am văzut implicarea clasei politice de vârf atât în mușamalizarea înțelegerii secrete cu evreii, cât și în regizarea crimei copilului, apoi în deturnarea atenției publicului către maidanezi.

Am văzut și manipularea fără ascunziș a mass-mediei în aceste cazuri. Pentru a afla dacă interesul miliardarilor evrei este orașul subteran sau aurul (alături de celelalte metale prețioase), nu trebuie decât să aruncăm o privire către planul proiectului minier de la Roșia Montană.

Acesta este unul dintre cele mai mari proiecte de exploatare auriferă din lume, cu riscuri mult peste toate celelalte. În absolut toate țările Uniunii Europene se utilizează în astfel de exploatări aproximativ 1.000 de tone de cianuri; la Roșia Montană se dorește utilizarea a 13.000 de tone de cianuri pe an. Intervenția se va face pe un perimetru de 1.258 de hectare; se vor rade patru munți și se va săpa la o adâncime de 400 de metri, creându-se un crater gigantic, cu un diametru de aproximativ 8 kilometri, vizibil și de pe Lună.

Proiectul va duce la excavarea a 500 de milioane de tone de steril în urma utilizării cianurilor. În urma acestui proiect, România va rămâne pentru totdeauna cu un lac imens de cianuri (adică 215 milioane de metri cubi de cianuri), și un baraj ce ar trebui să reziste veșnic (lucru puțin probabil).

Pentru întreținerea și supravegherea acestui baraj, Roșia Montană Gold Corporation ne oferă doar 150 de milioane de euro, deși Agenția de Mediu a Statelor Unite ale Americii a evaluat costurile la 2,6 miliarde de dolari. Exploatarea se va face la suprafață, nu în galerii ca până acum, distrugându-se aproape complet respectiva zonă.

Deși sunt și alte tehnologii pentru extracția aurului, nepericuloase pentru mediu, cea cu cianuri este cea mai ieftină și cea mai periculoasă.

Evident că o firmă se gândește doar la profitul propriu, alegând cheltuieli cât mai mici. Și evident că jurnaliștii noștri cumpărați de evrei, precum Mihai Gâdea și Mircea Badea de la Antena 3, ascund publicului variantele alternative, încercând să ne convingă că extracția aurului cu ajutorul cianurilor este singura modalitate.

Chiar un inginer chimist din Baia Mare a inventat încă din anul 2000 o metodă alternativă, care nici nu pune în pericol mediul, și este și mai eficientă, metodă respinsă de către Roșia Montană Gold Corporation. De ce evreii de la Gabriel Resources resping metodele alternative de extracție a aurului, unele chiar mai eficiente, preferând-o doar pe cea distrugătoare?

De ce vor neapărat să folosească 13.000 de tone de cianuri pe an, când peste tot în lume este vorba doar despre 1.000 de tone? Răspunsul nu poate fi decât unul singur: pentru a distruge zona. De ce și-ar dori distrugerea acelei zone?

Nu poate fi decât un motiv viabil: pentru a bloca accesul către / din orașul subteran al zeilor. Am văzut deja că Securitatea a sigilat intrarea în Galeria Hiperboreeană încă din 1976 iar în 2012, după ce a fost extrasă enorma lespede, SRI-ul și armata au cimentuit puțul care ducea spre interiorul muntelui, blocând și intrarea în galerie.

Un imens lac de cianuri ar sigila intrarea către acel oraș pentru totdeauna. Nimeni nu ar putea intra vreodată acolo și, mai ales, nimeni și nimic nu ar putea ieși de acolo. Dacă miliardarii evrei de la Gabriel Resources urmăresc într-adevăr distrugerea intrării orașului zeilor și îngroparea acestuia sub 215 milioane de metri cubi de cianuri, de ce ar face asta? Pentru a afla răspunsul,

trebuie să cunoaștem adevărata religie a evreilor, ascunsă maselor dar cunoscută la cel mai înalt nivel.

[sursa http://www.efemeride.ro/orasul-subteran-al-zeilor-din-rosia-montana](http://www.efemeride.ro/orasul-subteran-al-zeilor-din-rosia-montana)